

Z tohoto obsahu nař. rozhodnutí plyne, že o sporném požadavku obce žal. úřad rozhodl celkem čtyřmi výroky různé právní povahy. Výroky tyto jako judikátní sentence vedle sebe však obstát nemohou, neboť vyslovil-li žal. úřad svou věcnou nepříslušnost rozhodovati o požadavku obce na zřízení studny vodním družstvem, pak nemohl o něm již vůbec věcně rozhodovati. Stejně nemohl o něm rozhodovati meritorně, odmítl-li jej z důvodů prekluse. Nelze přece logicky o určitém petitu odepřítí rozhodnutí z důvodů formálních (nepříslušnost, prekluse), ale zároveň přes toto odepření pustiti se do zkoumání jeho věcné oprávněnosti a zamítnouti jej pak z důvodů meritorních. Rozhodnutí, obsahující takové vzájemně se vylučující výroky trpí samo o sobě vnitřním rozparem, který znemožňuje zjistiti skutečné právní stanovisko žal. úřadu k vznesenému petitu. Tím odňata jest i nss-u možnost, aby je mohl co do jeho zákonnosti bezpečně přezkoumati.

Žal. úřad, který vydal takové rozhodnutí se vzájemně si odporujícími a logicky se vylučujícími výroky, porušil podstatné formy adm. řízení, k čemuž nss musí hleděti z povinnosti úřední (sr. Boh. A 7518/28 a 10.425/33). Nař. rozhodnutí bylo proto zrušeno podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.021.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Preklusí podle § 16 odst. 1 in fine dávk. pravidel je sice strana vyloučena ze součinnosti při zjišťování vyměřovacích základů, avšak tím není úřad zproštěn povinnosti, aby pomůcek, které si opatřil, použil správně podle předpisů a v duchu dávkových pravidel; straně, třeba je prekludována, nelze upíratí právo namítati, že závěr úřadu nemá podkladu v pomůckách jím použitých.

(Nález ze dne 25. ledna 1934 č. 1776.)

V ě c: Miloslav T. v P. (adv. Dr. Bedř. Hrabal z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Trhovou smlouvou ze dne 21. května 1930 spoluprodal st-l dům č. ... v Praze. Platebním rozkazem z 29. ledna 1931 vyměřena z převodu toho dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí na podkladě nabývací ceny podle smlouvy 850.000 Kč.

Podané odvolání bylo v pořadu stolic nař. rozhodnutím zamítnuto z těchto důvodů: »Strana domáhá se toho, aby hodnota nabývací stanovena byla nejen podle formální ceny za nemovitost, nýbrž aby k ní byl započten i peníz 450.000 Kč zaplacený prodávající straně za to, že se vzdala provozování sanatoria v domě, který byl předmětem prodeje. Strana poukazuje předně k tomu, že magistrát vypočítal původně 10%ní obecní přírážku z převodního poplatku z tržové ceny 850.000 Kč, že však dodatečně tento výměr stornoval a obecní přírážku vyměřil nejen z tržové ceny 850.000 Kč, nýbrž také z obnosu 450.000 Kč, tvrdě, že tento obnos 450.000 Kč nelze uznati jako úplatu za to, že prodávající se

vzdal práva provozování sanatoria, nýbrž, že tento obnos je úplatou za prodanou nemovitost. Stejně byl také příslušný 7%ní převodní poplatek státní z této úhrnné ceny 1,300.000 Kč vyměřen a stranou zaplacen. Výtku strany takto odůvodněnou nelze shledati za důvodnou, neboť zjišťování základů pro vyměření dávky z přírůstku hodnoty provádí se úplně samostatně bez ohledu na průběh vyměřování převodního poplatku státního a obecní přírážky z tohoto poplatku. Co se týče dalšího odůvodnění požadavku strany, nutno sice straně dáti za pravdu, že písemná smlouva neobsahuje vždy věrný obsah toho, co při jednání bylo smluveno. Z dávkových pravidel nelze vyčísti, že by stála na formálním stanovisku, podle něhož by bylo výhradně rozhodné udání v písemné smlouvě. Naopak stojí dávková pravidla na zásadě vyšetření materielní pravdy, jak je patrné již ze znění 2. odst. § 5 dávkových pravidel (zjištěná cena). Prohlášení strany, že nabývací cena obnášela ve skutečnosti Kč 1,300.000, jest však obsaženo v příznání opožděně podaném. Zmeškáním lhůty k podání příznání vyloučila se strana ze součinnosti při zjištění skutkové podstaty, a nenastala tudíž pro vyměřující úřad prohlášením tím povinnost k zjištění skutečně smluvené ceny.«

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažil nss:

St-I se ve svém odvolání k žal. úřadu domáhal toho, aby byla vzata za základ nabývací cena 1,300.000 Kč místo 850.000 Kč, a nárok svůj odůvodňoval jednak tím, že ona cena vzata za základ při vyměřování státního poplatku převodního a obecní přírážky k němu, jednak tím, že částka 450.000 Kč, smluvená v trh. smlouvě ze 4. října 1929 za vzdání se práva provozu sanatoria tehdejším zcizitelem Drem G., ve skutečnosti byla součástí trhové ceny za nemovitost. — — — — —

Ke druhé námitce žal. úřad sice uznal, že pro otázku, jaká jest trhová cena nemovitosti, nerozhoduje znění, nýbrž obsah, smysl smlouvy trhové, a že úřad zásadně jest povinen tuto cenu zjistiti podle zásady pravdy materielní, má však za to, že v daném případě úřad této povinnosti byl sprostěn, poněvadž strana, podavši příznání k dávce pozdě, vyloučila se tím z účasti při zjišťování vyměřovacích základů, resp. nabývací ceny.

S tím názorem nemůže nss souhlasiti.

Podle § 16 odst. 1 in fine dávk. pravidel, nepodá-li strana včas příznání, vyměří úřad dávku na základě pomůcek, které má po ruce. Strana je tedy ovšem vyloučena ze součinnosti při zjišťování vyměřovacích základů, t. j. úřad jest oprávněn bez součinnosti strany opatřiti si pomůcky k zjištění tomu potřebné, a strana nemůže s úspěchem namítati, že pomůcky, — o sobě způsobilé —, jsou nesprávné nebo neúplné. Tím není však úřad sprostěn povinnosti, aby pomůcek, které si opatřil, použil správně podle direktiv a v duchu dávkových pravidel, a straně, i když jest prekludována, nelze upírati právo namítati, že závěr úřadu nemá v pomůckách jím použitých podkladu.

V daném případě úřad položil vyměření dávky za základ nabývací cenu nemovitosti ve smyslu § 5 dávk. prav., který nařizuje, že jest vzíti za základ zjištěnou cenu. Jako pomůcky k zjištění ceny použil úřad smlouvy ze 4. října 1929. Uznává-li žal. úřad — a to právem —, že nerozhoduje pouhé znění, nýbrž smysl smlouvy, a že podle dávkových

pravidel platí zásada pravdy materiální, pak byl povinen, když jako pomůcky k zjištění ceny použil zmíněné smlouvy, zkoumati pravý smysl její, tedy zkoumati, jaká zcizovací cena podle skutečné vůle stran, jak se z celého obsahu smlouvy jeví, byla tehdy sjednána. Poněvadž žal. úřad, vycházející z nesprávného právního názoru o následcích opožděného podání přiznání, tak neučinil, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.022.

Samospráva obecní. — Řízení správní: * Obecní (obvodní) notář je v základě § 19 zák. č. 243/1922 Sb. legitimován odvolati se z instančního rozhodnutí obecního zastupitelstva ve věci obecní dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

(Nález ze dne 25. ledna 1934 č. 1778.)

V ě c: Alois B. v T. proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: St í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l spoluprodal nemovitost smlouvou ze 6. března 1930. Po provedeném řízení byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí, při čemž uznány náklady podle § 8 dávk. pravidel částkou 2.500 Kč, ač požadovány částkou 25.000 Kč. Na odvolání st-le zrušilo obecní zastupitelstvo v T. platební rozkaz a nařídilo nové řízení, aby st-li byla dána možnost dokázati dotyčné náklady. Proti tomu se odvolal hlavní notářský tajemník, okr. úřad odvolání vyhověl a napadnuté rozhodnutí na základě § 83 vl. nař. č. 8/28 z úřední moci zrušil vzhledem k nastalé preklusi st-le podle § 16 dávk. pravidel, ježto st-l dalších nákladů neprokázal.

Žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání podané st-lem zamítl v podstatě z důvodů rozhodnutí okr. úřadu, vzhledem k preklusi nastalé podle § 16 odst. 2, když st-l ani v přiznání ani během vyměřovacího řízení o dalších nákladech důkazů nenavrhl.

O stížnosti na soud podané uvážil nss:

Stížnost namítá především v podstatě, že obecní zastupitelstvo jest ve věci předpisu dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí autonomní, a že tedy okr. úřad resp. zem. úřad, když obecní zastupitelstvo z dobrých důvodů na základě své znalosti poměrů platební rozkaz zrušilo a nařídilo nové pokračování, nebyl oprávněn rozhodnutí obecního zastupitelstva rušiti.

Názor ten není správný.

Obecnímu zastupitelstvu přísluší podle § 19 dávk. prav. rozhodovati v II. stolici o předpisu dávky. Vydávajíc takové rozhodnutí nefunguje obecní zastupitelstvo jako adm. orgán hospodářské správy obecní, nýbrž vydává judikátní výrok o dávkové povinnosti strany a jejím rozsahu, vázaný dávkovými pravidly. Tento výrok podléhá podle cit. předpisu dalšímu oprávněnému prostředku a instanční kontrole okr. a zem. úřadu, které